

“US POSARAN MOLTS DEURES...”

Blanca Montcusí Ventura

A banda d'algun comentari que m'havien fet “els grans”, el primer record que tinc del Narcís Oller és la sensació d'inquietud quan faltava poc per començar l'1r d'ESO. Tenia una amiga un any més gran que m'anava preparant: “Us posaran molts deures, us haureu de fer un fart d'estudiar, tot dependrà dels crèdits variables que trieu...”, i jo, que no sabia què eren els crèdits variables, estava més preocupada per si aniria a la mateixa classe que els meus amics de l'escola. Els primers dies van ser emocionants: edifici nou, classes noves, material nou; formàvem part de la primera generació que faria tota la secundària al nou edifici. A poc a poc, vam anar entrant en la dinàmica de l'Institut i coneixent nous companys.

Hi havia coses que cada dia eren iguals: hores dins les aules esperant el so del timbre (que era com el dels supermercats); descansos en aquells passadissos tan plens de gent asseguda que havíem de passar a peu coix; estones de pati a la baixada desitjant fer Batxillerat per poder sortir fora, o bé a la cantina fent cua per comprar esmorzar. Amb ben poc, però, en teníem prou per riure i viure una aventura: exàmens patint per si el professor mirava la pissarra i veia que hi havíem escrit tot el temari, hores sense professor creuant els dits perquè no arribés el de guàrdia... Recordo un dia que ens vam amagar sota les taules perquè el professor de guàrdia es pensés que l'aula estava buida i, de sobte, van aparèixer la tutora i el director.

Els dies preferits eren els dimecres i els divendres, suposo que us podeu imaginar per què. En canvi, els dimarts eren interminables, i més aquells d'hivern quan a l'hora de sortir ja era fosc. I parlant de dies, ens encantava passar pàgines a l'agenda i comptar els que faltaven perquè arribessin les esquiades, l'intercanvi a França i, sobretot, el viatge de final d'ESO a Itàlia.

Vam ser una promoció de novetats, i és que a més d'edifici, vam estrenar la classe T (de teatre), vam ser conillets d'Índies d'aquest projecte que distingeix l'Institut. Costa de creure que puguis aprendre català, castellà o anglès tot fent teatre.

Ens passàvem hores treballant en equip, ni que fos ballant a l'hora d'educació física o muntant decorats al taller de tecnologia. No érem gaire professionals, però el que fèiem ens engrescava i això ens van unir molt.

I així, compaginant la vida de l'Institut i la de fora (ens moríem de ganes i ens tocava sortir amb els amics a la tarda i anar al Kursaal el cap de setmana), vaig anar veient que era més aviat de ciències. Amb les classes de biologia a primera hora del matí, els problemes de química, que encara sospito que no tenen solució, i les hores extres al laboratori fent el treball de recerca, vaig adonar-me que allò era el que realment m'agradava i del que, gràcies a tota aquesta època, estic gaudint actualment.

El pati, lloc de trobada d'amics a l'hora d'esbarjo. (Blanca Montcusí)